

Abuk Sabuk

Hayatımda çok nâdir günler vardır ki onları unutamam. Unutamama merâsîmi yıllarca sürer. Bu durumun tafsilatını araştırmaya koyuldum ve ortaya iç açıcı sonuçlar çıktı:

Orta beynimizde yer alıp adına *hipokamp* denilen merkez, yaşantımızla ilgili hatırlamaya değer olayları bir üst makam olan *kortekse* arz eder, korteks de hatırlanmaya değer şeyleri zihnimize kaydedermiş. Bittabî her olayın kaydedilme ihtimali yok. Bu husus şartlara bağlanmış. Temel koşut; duyguların aktif şekilde hareket hâlinde olması ve heyecan unsurunu barındırması. Misâl odur ki, dün akşam ne yediğiniz bile pek hatırlanmaz. Ancak hayatınızda ilk ve tek defa ıstakoz yediyseniz, bunu mih gibi hatırlamanız gerekir. İlk sevişme ânı, mezuniyetiniz, işten kovulduğunuz gün de buna dâhildir.

Ama ben bunlara inanmıyorum. İnansaydım zenciyle tanıştığım gün duygularımın donukluğundan dem vurmazdım. Hafızamın o günün dehlizlerde kaybolmasına yüreği el vermemiş olsa gerek. Başka bir açıklaması yok.

Cumâ günü işten istifa etmiştim. Günün mübârekliliği ile bir ilgisi yok. Haftalık bakiyenin yekûnunu alma hıznırlığıydı bu.

Bi' kere güvenlik görevlisi olacak adam değilim ben. Gece vardiyasında ansiklopedi okurken yakalanmak da istifa etmeme sebebiyet vermedi. İnsan ansiklopedi okuyor diye yakalanmış addedilemez ki! Tamam, okuduğum cinsel bilgiler ansiklopedisi belki toplumun hazır olmadığı üzreydi. Ancak ne olursa olsun o vardiya âmirinin koca göbeği ile salyalar saçmasını içime sindiremedim. Hemen bir es verip olayın evveliyatına dönmek istiyorum.

İnsan cinsel bilgiler ansiklopedisini niye okur? Vallâhi de billâhi de tamamen tesadüf. Akşam nöbetlerinde iki ihtimâl vardır güvenlik görevlileri için: ya uyuyacaksın ya da okuyacaksın. Ben okumayı tercih ettim hep.

Târih felan okurum genelde. Bilim dergilerini de tâkip ederim ara ara. Bu yüzden muhakkak geceleri AVM'ye okunacak bir şeyler götürürüm. Salı günü de öyle oldu. Lâkin kitap erken bitti. Saat henüz yarım. Çıkıp dolaşma isteği sardı bünyemi. Bâri dedim, gideyim de devriye gereksizliğini bitireyim. Attım kendimi

bahçeye. Bi' de sigara yaktım. Başladım voltaya.

Çöp kutularının oradan geçerken buldum cinsel bilgiler ansiklopedisini. Renkli mecmua mübârek. Menfî bir düşüncemin olmadığını belirtmek isterim. Sâdece bir şeyler okuma isteği bendeki. Sigarayı salladım, güvenlik odasına doğru yöneldim.

Fihristi açıp aklıma gelen ilk muzip kelimeyi buldum. Açıp okumaya başladım. Siyâhî insanlarda beyaz insanlara göre kas yapısı daha fazlaymış. Zenci kadınlar bu yüzden daha rahat doğum yaparmış. Aklıma bu üç ayak muhabbeti geldi. Demek ki bu da bilimsel bir gerçeklikmiş, dövünmeye hiç gerek yok.

O ayı tam o an içeri daldı:

-Devriyeyi tamamlamamışsın Kâmil!

-Yok yahu, garp cephesinde yeni bir şey yok ki!

-Ne diyon oğlum? Devriye diyorum niye dönmedin bahçeyi?

O vakit gördü bizim muzır neşriyatı. Ne olduğuna bakmaya yeltenirken de zenci mabadını görme gafletine düştü. Benim suçum yok, ne gelirse insanın başına merâktan...

Çok sıkıldım bu ayıdan. Cumâ gününü bekleyip bastım istifayı. İstifa demişken öyle mürekkeple kalemle felan uğraşmadım. Hâbersizce kendi havsalamda işi bırakmış oldum. Bu kadar.

Akşamına Bâb-ı Saadet Caddesi'ne çıktım. Kar taneleri dükkân camlarını buğulamış. Bir tanesinin önünde "465 yıldır sizinle birlikteyiz!" yazıyor. Kânunî iltimas mı vermiş bu heriflere? Geç.

Caddede yürürken tek banknot olarak yeşil 20 liraya ihtiyaç duyuyorum. Neden olduğunu hatırlamıyorum billâhi. Cüzdânıma bakıyorum gıcırından sekiz tane yüzlük. Hay Allah, işime yaramıyor. Bankamatikten para bozdurmayı düşündüm. Gidip buluyorum bana yarar bir bankamatik. Takıyorum kartı. Hesabım şu ki yüz lira yatırıp, yirmi lira çekeceğim. Ya makine iki onluk verirse? Bi' yirmilik daha çekerim. Yine onluklar? Yine aynısını yaparım. İnadım inattır.

Vermedi. Bankamatikten hesabıma sekiz tane yüzlük yatırmış, otuz dokuz kere yirmilik kâğıt çekmeyi denemiş ve başarılı olamamıştım. Her seferinde onluklarla muhatap oldum. Son

şansım kalmış ve son on deneme sürecinde enseme bir nefes hissetmeye başlamıştım. Kuyrukta birkaç kişi daha olabilir düşüncesiyle son hamlemi yaptım. Para çek – *evet*. Para miktarı – 20. Makbuz istiyor musunuz – *hayır*. Bu ne ulan? Kendimi Bakü kumarhânelerinde slot makinesi önündeki bir kumarbaz gibi hissettim. Kolu kırkinci kez çevirmemle birlikte iki onluk daha dil çıkarmıştı.

-Hay ananı!

Kartı çıkardı makine. Seksen tane onluk banknot var cebimde şimdi. Arkamı döndüm ve karşımda o zenciye gördüm. Bembeyaz ve kocaman dişleri, sakalsız ve pürüzsüz yüzü, kısa saçları ve müptezel bakışları ile sırtıyordu.

-Sen kumarbaz mısın birader?

Vay arkadaş. Adamdaki Türkçeye bak; onu geç, herifteki cesarete bak; boş koy, nerden anladı benim makineyle ilişkimi?

-Sen de kimsin lan?

-Amir ben. Amir Mısrî.

-Necisin?

-Tâcir.

-Niye sırtıyorsun?

-Piyes gibisin.

-Nerelisin?

-Bu dünya benim memleket.

-Adam gibi cevap versene lan. Bu Türkçe ne iş?

-Tâcirim ben. Kimi zaman Rizeli, kimi zaman Çorumlu Amir olurum.

Hay ananı. Şimdi aklıma geldi. Cinsel bilgiler ansiklopedisi. Üç ayak. Tâcir. Bembeyaz, inci gibi dişler. Bıraktım bankamatığı, tekrardan daldım caddeye.

Kar şiddetini artırmıştı. Şekilsiz soğuklar burnuma konmaya başladı. Sâhi, aklıma geldi: Benim yirmi liraya neden ihtiyacım vardı?

Gürkan Canpolat